

partii naleraq

24 . april 2019

FM2019/193

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at arbejde for, at erhvervsfangers fangst på narhvaler, hvidhvaler og isbjørne i månederne december og januar ikke skal tælle med i de udmeldte kvoter for de nævnte dyrearter. (Medlem af Inatsisartut Karl-Kristian Kruse, Siumut)

11. april 2019

FM2019/221

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges til FM2020 at undersøge mulighederne for samt hvilke tiltag der skal til for at ophæve kvotering af fangst dyr ved Avangersuaq og Ittoqqortoormiit om narhvaler, hvidhvaler, hvalros og isbjørne. (Medlem af Inatsisartut Jens Napātôk´, Partii Naleraq)

2 medlemmer af Inatsisartut Karl-Kristian Kruse, Siumut og Jens Napātôk´, Partii Naleraq har fremsat beslutningsforslag om kvoter på fangst dyr til Inatsisartut.

Det vil vi fra Partii Naleraq komme med en udtalelse om.

Hvis vi kigger tilbage med historiske briller, kan vi bekræfte at fremmede har udøvet grovfangst på mange af vores fangst dyr, hvor flere arter blev næsten udryddet og endda blev nogen arter udryddet helt og aldeles, og det har medført at livsgrundlaget for vores folk er blevet udhulet i mange år, da det er vores føde og livsgrundlag. Vi bruger fangst dyrene endnu som fødekilde og livsgrundlag.

Mange hvaler og store mængder fisk er blevet opbragt af fremmede, og Den Kongelige Grønlandske Handel har fanget rovdrift på hvidhvaler, hvor de jagede hvalerne ved klapjagt og fangede dem med garn, så de nærmest var udryddede, og hvalernes tran blev brugt til at oplyse de Europæiske gadelamper.

Det er ikke overraskende at debatterne om fangernes levevilkår bringer sindene i kog under debatterne i de seneste år her i tinget, da der er mange fangere og fiskere, der forsyner deres familie ved fangst og fiskeri som livsgrundlag.

Det grønlandske folk har igennem mange år haft fangst dyrenes kød som livsgrundlag, hvor sæler, isbjørne, hvaler, hvidfisk, rensdyr, fugle og hvor ikke mindst husdyrholdere her i landet har forsynet vores folk med kød, og det gælder i særdeleshed fangerdistrikterne i bygder og uderområderne.

I mørketiden er det nødvendigt at fangerne i det nordlige Grønland i at benytte slædehundene som sikkerhedsforanstaltning, hvis de skal kunne udøve deres fangst. Det bevirker at det er nødvendigt at fodre slædehundene med nærende føde.

Det er i særdeleshed nødvendigt med hvalroskød som hundeføde i Avangersuaq, og derudover er det ikke mindst nødvendigt at det også bliver benyttet som supplerende kødforsyning.

Det er ikke alene grunden til at der er behov for at fange dyrene, da dyrenes pels også er grundlaget for at menneskene skal kunne færdes i ekstreme kuldegrader, og holde varmen ved at have tøj, der er lavet af isbjørneskind, ræveskind og rensdyrskind, og vi bør være påpasselige ikke at sætte kvoterne for lavt, da de er med til at udhule fangerfamiliernes levevilkår, og bruge det som grundlag i vores overvejelser.

Befolkningen i Østgrønland har overvejende fangst som livsgrundlag, hvor fiskeri endnu ikke er udviklet som i andre områder af landet, og fangsterhvervet er for det meste praktiseret i Ittoqqortoormiit, ved Tasiilaq og de omkringliggende bygder.

Derfor er det tvungende nødvendigt at vi genovervejer vort kvotesætning med hensyn til fangstdyrene i Østgrønland. Vi kan ikke tillade os at sætte for lave kvoter på de fangstdyr som befolkningen lever af, da det er et menneskes rettighed at have adgang til at fange dyr, så det kan forsyne sine familie ved fangst.

Som eksempel vil vi drage at fangerne udøver deres fangst i de mest hensynsløse omgivelser, hvor der ikke kan være daglig jagt, specielt på østkysten fangsten dagligt forsyner familierne med kød fra fangstdyrene.

Forsyningen af kød er ikke så ligetil som på vestkysten, og da fiskeriet endnu ikke så veludviklet, at det er med til at forbedre livsgrundlaget for de mennesker der bor der, og tilstandene medfører at de lave kvoter får dem til at føle at de får frataget deres menneskerettigheder.

Eksempelvis ser de dagligt isbjørne på de steder de bor, og de bliver utrygge når isbjørnene vandrer ind i beboede områder i byerne og bygderne, da isbjørnen er et rovdyr, der ikke kan eskorteres ud af de beboede områder blot ved at binde et snor rundt om halsen på den.

Vi er ikke enige i Naalakkersuisuts argumentation i deres svarnotat, hvor de oplyser at fangerne ikke udøver deres erhverv bæredygtigt.

Jeg citerer: ” Naalakkersuisut vil igen gøre opmærksom på, at der sidste år var restkvoter på moskusokse isbjørn, hvidhval, hvalros og narhval i Avanersuaq. I Østgrønland var der restkvoter for moskusokse, hvalros og sildepiskere, og i Vestgrønland var der restkvoter på hvidhval, narhval, hvalros, isbjørn, finhval, pukkelhval og grønlandshval. Fangerne i områderne har dermed flere ubenyttede indtægtskilder samt kødforsyningsmuligheder, som de har mulighed for at udnytte i større grad.” Naalakkersuisut vil igen gøre opmærksom på, at der sidste år var restkvoter på moskusokse, isbjørn, hvidhval, hvalros og narhval i Avanersuaq. I Østgrønland var der restkvoter for moskusokse, hvalros og sildepiskere, og i Vestgrønland var der restkvoter på hvidhval, narhval, hvalros, isbjørn, finhval, pukkelhval og grønlandshval. Fangerne i områderne har dermed flere ubenyttede indtægtskilder samt kødforsyningsmuligheder, som de har mulighed for at udnytte i større grad.”

Sådanne argumenter er nyttesløse i denne sammenhæng, da kvoterne er sat ud fra hvilke områder fangsten færdes, og det er uovervejende at udtale sig at fangerne ikke udnytter muligheder for

kødforsyning fuldt ud, da der ikke kan fanges dyr hvis man ikke har erhvervsfangerbevis, og det er endda umuligt at fange dyr hvis man ikke har sit bevis i hånden. Fangst af større hvaler har deres egne retningslinjer, og vi kan endda påpege at de ikke kan fanges.

Ved indførelsen af selvstyret er der i selvstyreloven skrevet at ”nærværende bestemmelse giver det grønlandske folk ejerskab af det grønlandske landområder og omkring liggende vandområder.”

I FN's verdenserklæring om menneskerettigheder Artikel 1 står der at ”Alle folkeslag har ret til selvbestemmelse, og deres regering skal gives ikke undergives begrænsninger angående deres grundlæggende beslutninger, og de skal gives frie hænder til at udvikle deres økonomi, levevilkår og udvikling af deres egen kultur. Det er således også bestemt, at enhver folkeslag ikke skal begrænses i deres bæredygtige udnyttelse af deres lands ressourcer, hvor det gavner befolkningen levevilkår. Folk skal ifølge bestemmelsen ikke aldrig fratages deres ret til at sikre deres egen beståen.”

Vi medgiver vores støtte til beslutningsforslag fresat af Karl Kristian Kruse Siumut og Jens Napaattooq Partii Naleraq og henviser dem til videredrøftelse i udvalg.

Hans Enoksen